

Сад

Ірина Жиленко

Так смолоскипно виграйнуло сонце
Тривожним гроном форм і кольорів,
І зачаровано між травами побрів
Маленький сад,
пашючі долоньками.
Освітлений, наляканий до тиші
Оцим пахучим лементом краси,
Завмер.
І тільки білий дзвін осик
Снується павутинням:
Спиш — не спиш?
Ти спиш — не спиш?
Схвильований комиш
Вгинається в очей пелюсткопад.
Сама не знаю.
Гаюсь,
Граюсь в тишу.
Маленький сад.
Я дуже тихий сад.
До непомітного.
Якому серцю чутно,
Як в тишу цю, обламуючи гілля,
Летять птахи, в страху, в червонокрилі
І гомоном наповнюють вселюдним
Мої налякані
і вже дорослі очі?
Роззавірюшилось...
Гітар бузковий лад,
Рвонув берези.
На порозі ночі
Завмер і слухає себе
маленький сад.